

<<<

## els visitants

¿EN QUÈ ELS  
AGRADA GASTAR?

### LA MERCADERIA DESITJADA

↳ Lluís Sans, president de l'Associació d'Amics del Passeig de Gràcia, destaca que el preu només és la motivació d'una petita part del turista ric que compra al passeig de Gràcia. La majoria ho fa pel plaer de destinar el seu temps d'oci a efectuar compres en un entorn agradable i luxós, encara que el preu sigui similar al dels seus països d'origen. En aquest sentit, els russos són devots de la moda de marca i els accessoris, sobretot bosses, mentre que els xinesos embogeixen amb la joieria i rellotgeria i alguns complements.

### EL PES DE LA VENDA

↳ Mentre que marques legendàries del passeig, com per exemple Santa Eulàlia, tenen majoria de clients locals (i adquireixen mercaderia en consonància), les companyies multinacionals de luxe instal·lades al passeig apunten a l'estranger. Algunes conegudes firmes, que solen tenir cues a les portes, despatxen el 80% dels seus productes a forans.

### LA PREVISIÓ

↳ L'augment de vols directes des de Rússia convida a pensar en més negoci. No obstant, francesos, anglesos, italians i alemanys segueixen sent clients clau, més repartits pel centre i altres zones.

constata que cada vegada són més els viatgers que arriben a la ciutat amb l'estímul de les compres entre les seves motivacions de viatge. L'expert explica que també creix la demanda de *personal shoppers*, per ajudar a comprar especialment els que menys coneixement tenen del sector i de la ciutat, mentre que el turisme adinerat de sempre té molt clara quina és la seva ruta, que se circumscriu a l'eix de passeig de Gràcia i Diagonal.

El president dels comerciants del passeig de Gràcia, Lluís Sans, destaca que el 24% del total de la despesa extracomunitària a Espanya va a parar al passeig de Gràcia (on s'inverteix la major part del 40% del total que esgarrapa Barcelona). Russos i xinesos són els filons que tenen més potencial, i en conseqüència, fins i tot botigues com per exemple Santa Eulàlia (amb dos terços de les vendes a client local) ja disposen de dependència amb aquests idiomes. ≡

## ATÍPIC EXEMPLE DE FAUNA URBANA A TOCAR DEL BESÒS

# L'òliba periquita

Un animal nascut a finals del 2011 a Sant Adrià va recorrent la ciutat per trobar un bon lloc per niar ≡ **A la ciutat esportiva** de l'Espanyol la van batejar amb el nom de Perico

ANTONIO MADRIDEJOS  
SANT ADRIÀ DE BESÒS

Una jove òliba nascuda a finals de l'any passat a Sant Adrià de Besòs s'ha convertit de manera involuntària en protagonista d'una història de viatges i amistats. L'exemplar va aparèixer al balcó d'un veí, que la va trobar desorientada, i ha acabat en total llibertat després de passar per un centre de fauna, per una masia reconvertida en museu i per la ciutat esportiva de l'Espanyol. «Ara vola per Sant Adrià buscant un lloc definitiu on instal·lar-se, però es troba bé», comenta Sergi García, biòleg de l'associació Galanthus encarregat del seguiment d'aquest singular rapinyaire. A l'Espanyol la van batejar amb el nom de Perico, tot i que el cert és que no se sap si és un mascle o una femella perquè les diferències entre sexes són gairebé imperceptibles.

L'òliba va néixer previsiblement en un forat d'un edifici on els seus pares havien fet un niu i es va perdre o va caure en un dels seus pri-

### LA PRIMERA CASA

L'associació Galanthus li va condicionar un niu al Museu de la Immigració, però a l'animal no li va agradar

mers vols. Devia tenir més o menys un mes. Per fortuna, el veí que la va trobar al seu balcó va tenir la sàvia idea de posar-se en contacte amb els agents rurals de la Generalitat, que s'hi van presentar immediatament i se la van emportar al centre de fauna de Torreferrussa, a Santa Perpètua de Mogoda. Allà va ser cuidada i alimentada fins que, dimarts de la setmana passada, es va decidir deixar-la en llibertat. Pesa uns 300 grams. «Al principi li donàvem sèrum amb glucosa, però aviat vam passar a la papilla», recorda l'agent Elena Muñoz.

García, en contacte amb els agents rurals i el regidor de Medi Ambient de Sant Adrià, Gregorio Camacho, va proposar que la jove òliba, una vegada recuperada, fos alliberada a Sant Adrià. L'òliba no és en absolut un rapinyaire freqüent en medis urbans, però «si va néixer aquí ¿per què no la retornem al seu ambient?», es va preguntar García. Així que es va començar a



ALBERT BERTRAN



### ►► Òliba viatgera

► A dalt, Xavier Viciant, de Galanthus, col·loca l'òliba al niu que se li va habilitar al Museu de la Immigració. A l'esquerra, un primer pla de l'animal.

pensar on la podrien deixar anar i finalment es va trobar un lloc que era acceptable: la masia que actualment acull el Museu de la Immigració de Catalunya, un petit recés verd entre l'asfalt i el soroll dels cotxes. Concretament, Galanthus va condicionar com a niu un entrant de l'edifici, en una zona de difícil accés.

### Menjar de sobres

I va arribar el dia definitiu. Els agents forestals van portar l'òliba i Xavier Viciant, també de Galanthus, la va acomodar al niu. A l'animal se li havia col·locat un petit transmissor per poder-ne seguir els moviments. No obstant, la sorpresa -encara que entrava dins la normalitat, com diu García- va arribar quan es va fer de nit. L'òliba, una au d'hàbits nocturns, va emprendre el vol i no va tornar. No va tornar a la masia, és clar, perquè de seguida va trobar una alternativa: es va colar per una finestra en uns vestidors de la ciutat esporti-

### SEGUIMENT

L'exemplar porta un transmissor i ha estat localitzat també en uns magatzems de l'ajuntament

va del RCD Espanyol, que està situada amb prou feines a 200 metres de la masia.

L'endemà, els serveis de manteniment la van trobar allà. Estava espantada, pràcticament sense moure's. L'òliba va passar un dia a les instal·lacions de l'Espanyol, on el personal la va dipositar en una caixa molt grossa, la van cuidar i la van batejar amb el nom de Perico, com recorda Raúl, exfutbolista de l'Espanyol i actual director de la ciutat esportiva: «La vaig tenir fins i tot al meu despatx». Finalment, amb la foscor del capvespre li van obrir les finestres perquè tornés a volar pel seu compte. Entre ratolins i petites rates, té menjar de sobres. «L'hem detectat també en uns magatzems municipals pròxims, també a Sant Adrià, però no sabem on acabarà anant», assumeix García. ¿Està sola a Sant Adrià? «Si hi havia una parella d'òlibes adultes, és possible que hi hagi més exemplars d'aquests», confia el naturalista. ≡